

Tři ženy u jezera

Dora Heldt

Hamburk

Notářská kancelář

2. května

Hanna

Otevřela dveře vedoucí na malý balkón před zasedací místností a vyšla ven. Odsud viděla Hanna dobře na vchod do notářské kanceláře, všechno bylo připraveno. Bylo až zarážející, kolik toho věděla o těchto třech ženách, které právě byly na cestě sem. A kolik jejich fotek viděla, tolik životů během třiceti let. Jen posledních deset let chybělo. Hanna byla zvědavá, co s nimi ten čas udělal.

Pohlédla na hodiny. Ještě půl hodiny. Hanna si během uplynulých dnů pořád dokola zkoušela představit, jak tohle setkání proběhne. Možné byly různé scénáře. Hanna vůbec nedokázala odhadnout, jak na tohle setkání zareagují, byla připravená na vše. Jediné, co se nesmí stát, je, aby tyhle ženy o Mariino poslední přání neprojevíly žádný zájem. Nyní uviděla k domu přicházet ženu, kterou okamžitě poznala: Alexandra Weiseová byla velmi fotografická. A téměř se nezměnila. Šla pomalu ke vchodovým dveřím, pohlédla na hodinky a posadila se na lavičku vedle vchodu. Hanna okamžitě pochopila, proč jí byla Marie tak fascinovaná. Chvíli Alexandru pozorovala, jak sklání hlavu nad mobilem a píše e-maily. Přes všechnu ležérnost půso-

bila nějak nervózně, neustále si zastrkávala za ucho pramínek vlasů a bez ustání pozorovala okolí. Hanna se rozhodla, že ji nenechá tak dlouho čekat, a vydala se dolů.

„Paní Weiseová?“

Alexandra se postavila, jakmile zaslechla Hannin hlas. „Ano?“

Hanna se na ni přátelsky dívala. „Jmenuji se Hanna Herwigová, psala jsem vám. Děkuji, že jste přijela.“

Alexandra jí pevně stiskla ruku, byla to i z blízka hezká žena s jemnými vráskami kolem očí, které se ukázaly až nyní. „Ach, paní Herwigová. Vy jste... Vy jste byla...“

„Mariina žena. Před několika lety jsme se nechaly registrovat jako životní partnerky. Nakonec jsme mohly mít i svatbu. Půjдете prosím za mnou?“

Přestože se Alexandra okamžitě vzpamatovala, bylo její podráždění zřetelné. „Upřímnou soustrast, paní Herwigová, tolik mě to mrzí, když jsem o Mariině smrti...“

„Pojďte. Nemusíme stát tady v chodbě, nahoře je zasedací místnost, všechno je připravené.“

Zasedací místnost byla ve druhém patře. Impozantnímu prostoru dominovaly dvě naproti sobě umístěné kožené pohovky, oddělené nízkým stolem. Alexandra nakrčila čelo a poté oslovila Hannu: „Úplně nerozumím tomu, o co při téhle schůzce vlastně jde. Můžete mi to prozradit?“

„Hned to bude. Prosím posadte se.“

Ze schodů se ozvaly kroky. Otevřely se dveře a vešla sekretářka. „Paní Herwigová, vaše návštěva je zde.“ Uvedla nově příchozí do místnosti. Modré šaty, blond lokny, úsměv v pihovatém obličejí. Hanna ihned věděla, kdo před ní stojí. „Dobrý den, jsem Jule Petersonová, já...“

Když její pohled padl na Alexandru, úsměv jí okamžitě zmizel. „Co to tady má znamenat?“

Alexandra pomalu vstala, zkřížila ruce na prsou a vypadala, jako by ji někdo trefil baseballovým míčkem do žaludku. Podle toho, co Hanna viděla, začala mít jakési tušení, co se před lety asi mohlo stát. Alexandra byla bledá jako stěna, v Juliných očích jiskřil nezkrutný hněv – Hanna nemohla ani z jedné spustit oči. Ale kvůli tomu, co mělo přijít, bylo teď nesmírně důležité, aby tu zůstaly. Popošla o krok k nim, Jule se otočila a rozčileně se podívala na Hannu. „Nejsem si jistá, jestli je to dobrý nápad. Nechci...“

„Prosím posadte se.“ Hanna Jule jemně postrčila k pohovce naproti, ta však zůstala stát vedle ní a neposadila se. „Určitě to můžeme zkrátit.“

„Ne. To bohužel nemůžeme. Čekáme ještě na někoho, pak přivedu doktora Eisendorfa, abyste se dozvěděly, proč tady jste.“

„Myslím, že to nechci vědět.“ Jule se otočila tak, aby se nemusela dívat na Alexandru. „Moc děkuji, paní Herwigová, ale domnívám se, že bude lepší, když půjdu.“

„Ne.“ Alexandřin hlas byl hrubý a ostrý. „To neuděláš. Pro to, že jsme tady, existuje nejspíš nějaký důvod. A ten si přinejmenším vyslechneme.“

Jule Alexandru úmyslně ignorovala a šla ke dveřím. Než k nim však došla, otevřely se. „Paní Brennerová je zde, prosím, běžte dál. A já přivedu doktora Eisendorfa, ano?“

„Ano, děkuji.“ Hanna vstala a hleděla na Friederike. Dokonalá Friederike Brennerová náhle stála v místnosti jen kousek od Jule. S desetiminutovým zpožděním, v zašpiněné halence s roztrženými rukávy, i na kalhotách měla tmavé skvrny a na koleni díru, jednu ruku ovázanou. „Dobrý den,“ pozdravila Hannu. „Vy musíte být Hanna Herwigová, já jsem Friederike Brennerová. Alex, Jule, já to nechápu! Očividně je dnešní den plný katastrof. Jestli se to ještě zhorší, budu prosím potřebovat koňak.“

„Proboha!“ Hanna si ji prohlížela od hlavy k patě. „Co se stalo?“

„Spadla jsem pod kolo, na němž jel kurýr. Koleno mám ošetřené, ruku taky, ovšem ten šok rozhodně nebyl tak velký jako ten, který prožívám teď. Jule, ty už chceš jít?“

„Já...“ Na Jule toho bylo očividně příliš. Hanna prošla kolem ní a zavřela dveře. „Teď se posadíme a všechno v klidu probereme.“

Friederike dokulhala k pohovce a Jule se váhavě posadila vedle ní. Alexandra stále ještě stála. Všechny tři se křečovitě snažily vyhýbat se pohledům ostatních, napětí v místnosti by se dalo krájet. Hanna nebyla v tomto okamžiku ani trochu přesvědčená o tom, že by se Mariino poslední přání mělo splnit.

* * *

Letní prázdniny u jezera

1976

„Tihle komáři!“ Esther se rozčileně ohnala a odfoukla si z obličeje pramen vlasů. „Je možné, že jich je čím dál víc? Jsem už úplně poštipaná. Jestli to takhle půjde dál, budu muset jít dovnitř. A je takové vedro!“

„Tomu se říká léto.“ Kostky ledu zacinkaly, jak Laura poposunula po stole džbán s ledovým čajem. „Dej si, je krásně chladný. A jinak můžeš prostě skočit do jezera. Budeš se pak cítit jako nová.“

Seděly u kulatého dřevěného stolu ve stínu staré jabloně a hleděly na jezero. Dvě ženy, nedávno jim bylo čtyřicet, Laura blond a drobná, v bikinách, přes které si oblékla lehkou halenku, a Esther s krátkými černými vlasy, v tmavě zelených šatech ke kolenům. Laura se na přítelkyni podívala. „Vezmi si plavky, ne? Nemusíš tady sedět v šatech.“

„Pak se spálím.“ Esther se naklonila, aby si nalila ledový čaj. Laura ji pozorovala s lehkým zavrtěním hlavy. Esther nebyla nikdy spokojená, taková zkrátka byla. Místo aby se radovala z nádherného léta, už celé týdny si stěžovala.

Zvedla hlavu a zahleděla se na nafukovací lehátko, ze kterého právě Jule skákala šipku. „Jsou úplně dokonalý čtyřlístek. Až mi je ostatních dívek ze třídy líto. Už k sobě nikoho dalšího nepustí. Mám Alexandru a Jule ráda. Naše holky si vybraly správné kamarádky.“

„Kéž bys měla pravdu.“ Esther zívla, aniž by si dala ruku před pusou. „Bože, to je vedro. Myslím, že se vevnitř trochu natáhnu. Poslední dobou jsem měla takový stres, jsem opravdu unavená.“

„To udělej, má milá. V pokoji pro hosty je chladno. Budeš tam mít klid.“

Okamžik se na svou nejstarší přítelkyni zadívala, pak se opět soustředila na dívky v jezeře.

Jule plavala vpředu, Alexandra seděla vzadu na lehátku a pomalu nořila pádlo do vody, střídavě vlevo a vpravo. Na lehátku ležely na břiše i Marie a Friederike a líně nechaly klouzat ruce po chladné vodě.

„Letní prázdniny jsou přece úžasné,“ pronesla Marie a otočila se k Friederike. „Co myslíš?“ „Ano.“ Friederike měla zavřené oči. „Jestli teď ještě máma odjede domů, bude to dokonalé. Netuším, jak dlouho tady chce zůstat.“

„A co je s tvou mámou?“ Alexandra přidržela pádlo nad hladinou vody, kapičky z něj stékaly dolů a vytvářely na klidné vodní hladině kruhy.

„Už mi docela leze na nervy. Vždyť pořád jenom remcá. Jsem fakt ráda, že teď je to tak, že budu plnoletá už v osmnácti. Ještě tři roky. Pak ať se jde vycpat.“

„Moje máma je vlastně docela v pohodě.“ Alexandra znovu zamýšleně ponořila pádlo do vody. „Mluví do věci spíš mojí sestře. Katja totiž nedokáže udělat vůbec nic. Nevím, co by si bez naší matky počala. A navíc je těhotná. Všichni jsou z toho na větvi. Hrozný. Mám teď dopádlovat ke břehu? Nebo jak to uděláte?“

„Jule nás přiváže k molu.“ Marie se posadila a zahleděla se dopředu. „Už na tomhle vachrlatém lehátku taky nechci ležet. Můžeme se přece posadit na molo, navíc mám děsnou žízeň, přinesu nám něco k pití.“

Jule už byla v místech, kde stačila. Voda jí dosahovala k bokům, chytila konec lana, který jí hodila Marie, a připevnila ho k molu. Pak se po žebříku vyhoupla na teplé dřevo a přidržela lehátko, aby Marie a Alexandra mohly snáze vystoupit.

Jule, Marie a Friederike si hned první školní den sedly vedle sebe, jako by to bylo úplně samozřejmé. A přestože si Jule všimla, že Friederike a Marie se znají už z dřívějšíka, nikdy jí nedaly najevo, že by byla jako páté kolo u vozu. Bavily se ve třech a Marie byla vždy tak nějak uprostřed mezi Jule a Friederike. Obě věděly, že má vrozenou srdeční vadu. Friederike považovala za samozřejmé, že Marii ve škole pomáhá. A Jule se dařilo Marii dodávat odvalu a sebedůvěru.

Alexandra k nim do třídy přibyla až v minulém roce. Její rodiče se do malého města, kde našli vhodný dům k bydlení, přistěhovali z Hamburku. Když se nová žačka poprvé objevila ve třídě, byla Friederike zprvu totálně skeptická. Všichni kluci měli okamžitě oči na stopkách. Friederike se naklonila k Marii a prohlásila, že ta nová vypadá docela arogantně, a ještě ke všemu se houpe v bocích. Marie jen pokrčila rameny a odpověděla, že je ještě brzo na nějaké úsudky. Friederike novou žačku naprosto ignorovala, přinejmenším do té doby, kdy se konal třídní výlet. Tento rok se jelo do Braunschweigu. V ubytování byl jeden čtyřlůžkový pokoj. Do něho si hned hodily tašky Marie, Jule a Friederike. Krátce poté se ve dveřích objevila

Alexandra a přátelsky se zeptala, jestli by mohla spát u nich. Jinak by připadal v úvahu ještě pokoj, kde se ubytovaly třídní hvězdy, a ona třídní hvězdy nemůže vystát. Touhle poznámkou okamžitě přesvědčila i Friederike. Ta se ihned rozhodla, že bude mít Alexandru ráda.

A teď s nimi je Alexandra poprvé u jezera. Marie a Friederike tam pokaždé tráví celé letní prázdniny. Jule za nimi přijíždí vždy na poslední tři týdny. A nyní, před třemi dny, dorazila i Alexandra a zůstane s nimi dva týdny, dokud zase nezačne škola. Dokonalé.

Později si Jule opřela hlavu o jabloň a zadívala se na Friederike a Marii, které seděly před ní a něco si potichu špitaly. Nejspíš o Esther, která odpoledne odjela, víc Jule neslyšela. Alexandra seděla v dřepu u ohně, opékala si chleba a hovořila s Laurou.

„Tak.“ Laura se narovнала a protáhla. „Miláčkové, jdu do postele. Klidně tady ještě sedte, ale prosím, než půjdete spát, uhasťte oheň.“

Laura jim zamávala a přes trávník mířila k domu. Všechny čtyři dívky se za ní mlčky dívaly. Vlahou letní nocí se neslo jen tiché cvrkání cvrčků, šplouchání vln v jezeře a praskání dřeva, když tu náhle Friederike dlaní zaplácla na holé noze komára. „Hovado pitomý. Myslím, že to je číslo 28.“

„Co tě štíplo, nebo co jsi zabila?“ Alexandra štouchala klackem v ohništi.

„Co mě štíplo. Jule, jsi ještě vzhůru?“

„Jasně.“ Jule opustila místo u jabloně a sedla si vedle Alexandry k ohni.

„Ty, Jule?“

„No?“

„Je možné, že jsi zrovna zabouchnutá do Borise?“

Jule polkla a byla ráda, že ostatní ve tmě nevidí, jak zrudla. „Jak jsi na to přišla?“

Alexandra se na ni podívala. „Do Borise? To je přece idiot. Na toho zapomeň.“

„No, ale jsem. A není to idiot. Je skvělejší. Je...“

Alexandra ji přerušila. „Jule, ptal se mě, jestli s ním půjdu do kina. Na *Přelet nad kukačím hnízdem*, řekla jsem, že ne. Ale na něj fakt zapomeň.“

„On se tě zeptal... Fakt?“

„Ano, bohužel. A řekla jsem ne. Protože vím, že pro něho máš slabost. Ale i tak si myslím, že je blbej.“

Jule zírala do ohně. Boris se zeptal Alexandry. A jestli se mu líbí Alexandra, může na něj ona sama zapomenout.

Marie se na ni usmála. „Jule, prosím tě. Vždyť je tolik lepších kluků!“

„Já nevím. Já se vždycky zabouchnu do nesprávných. Lars o prázdninách říkal, že budu vždycky vypadat na dvanáct. Jen proto, že nemám pořádný prsa.“

Marie zakroutila hlavou. „To ne. Já taky žádný nemám.“

„Ale Friederike a Alexandra ano. A do nich je pořád někdo zabouchnutej.“

„No a?“ Alexandra a Friederike si vyměnily pohled, Alexandra pak prohlásila: „A k čemu nám to je? K ničemu. Nemám na žádného kluka náladu. Sedíme tady u ohně, máme prázdniny a máme sebe. Mně se tohle líbí o dost víc.“

„Přesně,“ podpořila ji Friederike. „Stejně to musíme udělat tak, že budeme mít kluka všechny, anebo žádná. A musíme mít kluky těch ostatních rády. Jinak to bude fakt těžký.“

Všechny čtyři se na sebe vážně podívaly. Pak Jule pomalu kývla. „To by bylo hezký. A pak budeme mít všechny svatbu ve stejný den.“

„To ne, já ne,“ zvedla Alexandra na obranu ruce. „Já se nikdy nevdám. Stačí mi, že se vdala sestra. Ne, díky. Ale ráda ti půjdu za svědka, Jule.“

„To mě moc těší.“ Jule jí podala ruku. „Domluveno.“

Alexandra si s ní plácla.

Hamburk

U notáře

2. května

Doktor Eisendorf se posadil do volného křesla a krátce se představil. Podíval se na ostatní a spočinul pohledem na Hanně. „Paní Herwigová, můžete začít. Jsem zde přítomen jako notář a rád vám zodpovím veškeré dotazy.“

„Navrhuji, abychom začali.“ Hanna si nasadila brýle. Na klíně měla několik hustě popsaných listů papíru. „Děkuji vám, že jste přijaly toto, přiznávám, poněkud záhadné pozvání. Určitě chcete vědět, proč jsem vás poprosila, abyste přijely. Pokusím se to krátce vysvětlit. Marie zemřela 22.

dubna na následky vážné srdeční choroby. Vy všechny jste Marii velmi dobře znaly. Byly jste po dlouhou dobu významnou součástí jejího života. V posledních týdnech před smrtí pro ni bylo nesmírně důležité, aby si dala do pořádku všechny své věci. Proto tady sedíme. Víte, že Marie se často upozadovala, a o to více se starala o ostatní. Jestli jsem to správně pochopila, byla duší či srdcem i vašeho přátelského kruhu. A z tohoto důvodu bych vás chtěla poprosit, abyste vyslechly Mariina přání. Marie mě požádala, abych se postarala o to, aby se přání, jež se vás týkají, splnila.

Jule

Bojovala s touhou utéct a s potřebou zacpat si uši. Kdyby věděla, že tady potká Alexandru a Friederike, nikdy by nepřišla, nikdy. Teď se přinutila poslouchat Hannu, ačkoliv se dokázala sotva nadechnout. Bylo jí horko, seděla příliš blízko Friederike. Vypadá ženštěji než dřív. Ne že by byla tlustší. Ale plnější. Položila si ruku na zraněné koleno. Snubní prsten nemá.

„Víte, že Marie měla vrozenou srdeční vadu. V posledních letech to s jejím zdravím šlo z kopce. Byla v těch nejlepších rukou, zkusily jsme vše, podstoupila různé terapie. Marie si nikdy nestěžovala, všechno vyzkoušela, svým způsobem bojovala a do všeho se pouštěla až do konce.“

Ano, Marie byla bojovnice, která se i přes vlastní vážné problémy starala hlavně o druhé. Jule cítila, jak ji ta myšlenka bodla. Ona sama se naproti tomu v těžkých časech starala vždy jen o sebe a své vlastní trápení. Špatné svědomí jí nedovolovalo nadechnout se. Jule prostě nechala Marii ve štychu. Krátce pohlédla na Alexandru a pak se soustředila na šálek s kávou. Alexandra se téměř nezměnila, jen výraz v obličeji měla jiný než dřív. Její ležérnost byla ta tam, vypadala napjatě, jakoby unaveně. Neustále otáčela prstenem na prostředníčku, nejspíš si toho vůbec nevšimla. Jako kdyby uhodla Juliny myšlenky, náhle se zarazila a položila si přes prsty druhou ruku. Jule okamžitě odvrátila pohled. Nemohla se na ni dívat.

Friederike

Friederike pociťovala vděk za to, že se během svého profesního života naučila zůstat v klidu i při jednání s těmi nejbláznivějšími hosty či v těch nejneumožněnějších situacích. Ale teď seděla tady v této místnosti a nebyla v klidu ani náhodou. Byla odřená, špinavá, uprostřed kostlivců vytažených z minulosti. A musela snášet, jak jí cizí žena vypráví o Mariině životě a smrti. Bylo to tak zahanbující, vždyť ona, Friederike, to všechno měla přece vědět. Nebylo to však poprvé v jejím životě, kdy v kritických situacích prostě uhnula. Přistihla se při myšlence, že Marie byla vždy velkorysá a Friederike a ostatní se brzy dozvědí o tom, že jim něco odkázala. To by její stud ještě prohloubilo. Koleno jí pekelně bolelo, cítila neodkladnou touhu dát si nohu nahoru, to ovšem nešlo, leda že by si ji položila přes Juliny nohy. Malá Jule. Bylo na ní vidět, že se nikdy pořádně nedostala ven z provinční oblasti. Ani těch pár let v Hamburku na tom nic nezměnilo. Friederike dumala nad tím, jestli má Jule ještě tu svou ordinaci. Pochybovala o tom, vždyť Jule nikdy nebyla obchodnice. Nejspíš má zase nějaký nový vztah a pracuje na půl úvazku. Aby se mohla v klidu starat o svoje hnízdečko, muže a dítě, to dělala už tenkrát. Friederičin pohled putoval k Alexandře. Co nejnenápadněji to šlo. Alexandra vypadala fantasticky. Ale jinak než dřív. Vyzařoval z ní úspěch, suverenity a spokojenost. Jako by dosáhla všeho, co si tenkrát předsevzala. A podle toho, jak vypadala, toho dosáhla. Jakmile se na ni začala Alexandra dívat, uhnula Friederike okamžitě pohledem a stočila ho na Hannu.

Alexandra

Cítila, že ji Friederike pozoruje, a celou dobu se snažila se na ni nepodívat. Otáčela prstýnkem a musela myslet na ten telefonát s Friederike. Stálo ji dost přemáhání, aby jí zavolala, ale slova své matky prostě nemohla dostat z hlavy. „*Víš, že tvoje přítelkyně Marie van Barigová je vážně nemocná? Ta už se asi neuzdraví.*“ A pak ta nevěřícnost, když se matka ptala: „*Marii? Které Marii?*“

Alexandra na chvíli zavřela oči. Myšlenky se jí stáčely k telefonátu s Friederike. Co říkala? *Že jí nejdřív podle jména nedošlo, kdo volá.* Jako kdyby se

neznaly. A přesně takový byl následující krátký hovor. Neúčastný, chladný, bez výsledku. Alexandra se pak na sebe zlobila, že se o něj vůbec pokusila.

Poté, co roztrhla obálku s oznámením o Mariině smrti, bylo však jejím prvním impulzem zavolat Friederike. A dalšího rána ji napadlo, že jí Friederike určitě zavolá. To se však nestalo. Friederike se změnila. Působila určitým způsobem suverénně, dříve taková nebyla. Zdá se, že je nyní se sebou a svým životem úplně spokojená. Jako by s tou cynickou Fiedí, která s blýskavými očima ráda trousila protivné hlášky, neměla nic společného.

Alexandra si uvědomila, jak se musí neustále držet, aby se pořád nedívala na Jule. Ta se téměř nezměnila. Vždy dobře naladěná, nestranná Jule. Ted sedí křečovitě na pohovce, podrážděně si prohlíží skvrny na Friederičině oblečení a vyhybá se jakémukoli očnímu kontaktu. Alexandra se cítila čím dál hůř. Proč sem pro všechno na světě jenom jezdila?

Hanna se napila vody a udělala krátkou přestávku. Prohlížela si Mariiny přítelkyně a poté pokračovala:

„Přejděme nyní k jádru věci. Všechny jste v tom domě u jezera trávily po mnoho let letní prázdniny nebo část léta. Bylo to Mariino milované místo, které měla s vámi spojené. A já od ní vím, že i pro vás tohle místo znamenalo hodně: nejprve jste tam společně bývaly na prázdninách, později Marie zavedla ten krásný zvyk, že jste tam setkávaly o letnicích. Tato setkání byla mnoho let pevnou součástí vašich životů. Marie mi o všech těch vzpomínkách vyprávěla, měla ze všech let spoustu fotografií, vzpomínala si na každický detail. Až do konce.“

Jule se třásl spodní ret. Friederike zírала z okna, Alexandra zase začala otáčet prstenem. Hanna se krátce zarazila a zahleděla se jim do obličeje. Když žádná z nich pohled neopětovala, pokračovala: „Proto vám Marie napsala tohle.“ Hanna vytáhla list papíru, jiný než všechny předchozí, ze kterých předčítala:

„Milá Friederike, milá Jule, milá Alexandro, v mém životě je toho tolik, co musím dát do pořádku, než budu muset odejít. Většinu jsem toho už s pomocí své báječné Hanny vyřídila, ale přece jen je v mém, v našem životě jakási přetržená nit, kterou bych ráda opět na správném místě navázala. Ta přetržená nit, moje milé, to jste vy a naše přátelství. Byly jste důležitou součástí

mého života, života, který by bez vás zcela jistě probíhal úplně jinak. Především méně šťastně, tím jsem si naprosto jistá.

Byla jsem jedna z vás, díky vám jsem často mohla zapomenout na to, co všechno nemůžu nebo nesmím. Měly jsme poklad, ale někde jsme ho zahrabaly a zapomněly. Navzájem jsme se ztratily, zcela určitě za to mohla ta zvláštní situace. Ale pro mě to je a vždy bude přetržená nit... Já už nemám čas ji zvednout a zase navázat, ale ona nesmí zůstat ležet. Z toho důvodu bych vám chtěla rovným dílem odkázat dům u jezera. Přenechám vám ten dům z celého srdce, ale pod podmínkou, že tam příštích pět let společně strávíte letnice. Hanna tam s vámi bude při prvním setkání, protože vám ještě sdělí vše, co mi leží na srdci. Velmi vás prosím, abyste jí naslouchaly místo mě a abyste k sobě pustily to, co bych vám tak ráda řekla osobně. Dívám se na vás s láskou a vděčností shora. Vaše Marie.“

Jule se snažila ovládnout, Alexandra hleděla na Hannu s otevřenou pusou, zatímco se jí oči plnily slzami. Jen Friederike zachovala klid a pomalu vstala. „To bude asi vtip, že? To přece nejde.“

V tuto chvíli se doktor Eisendorf naklonil trošičku dopředu. „Rád bych na tomto místě ještě doplnil, že toto dědictví musí být jednomyslně přijato za těchto podmínek. To znamená, že vstoupí v platnost pouze v případě, že budete zajedno a její podmínky splníte. Pokud by jen jedna z vás s přáním paní van Barigové nesouhlasila, stane se dům majetkem Nadace Marie van Barigové. Prosím dejte mi během čtyř týdnů vědět, jak jste se rozhodly.“

Pohledy všech tří žen se poprvé za celé odpoledne setkaly.

Přeložila Věra Kloudová